

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **J. J.**

bytem P.

zastoupen Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem

sídlem Na Zlatnici 301/2, 147 00 Praha 4

proti

žalovanému:

Ministerstvo dopravy

sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, 110 15 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 1. 2016 č.j. 45/2016-160-SPR/3

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva dopravy, odboru agend řidičů ze dne 29. 1. 2016 č.j. 45/2016-160-SPR/3 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 11.228 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobce Mgr. Jaroslava Topola, advokáta.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo dle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále též „správní řád“), zamítnuto žalobcovo odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, odboru dopravněsprávních činností ze dne 3. 11. 2015 č.j.: MHMP 1907518/2015/Čar.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

2. Rozhodnutím Magistrátu hlavního města Prahy, odboru dopravněsprávních činností ze dne 3. 11. 2015 č.j.: MHMP 1907518/2015/Čar. byl žalobce uznán vinným z porušení ust. § 5 odst. 1 písm.a) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích . Za naplnění skutkové podstaty přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. a) bod 1 zákona č. 361/2000 Sb. byla žalobci podle ust. § 125c odst. 4 písm. d) a odst. 5 téhož zákona uložena pokuta ve výši 5 000 Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 6 měsíců s účinností ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Současně byla žalobci uložena povinnost uhradit náklady řízení v částce 1 000 Kč. Ve výroku bylo rovněž uvedeno, že dne 20. 8. 2015 řídil žalobce motorové vozidlo, motocykl tov. zn. Y. M. X, VIN X, na kterém byla vzadu umístěna tabulka registrační značky X, která nebyla tomuto vozidlu přidělena. Vozidlu v té době nebyla přidělena žádná registrační značka.
3. Žalobce v žalobě předně namítal, že právní kvalifikace údajného přestupku ve výroku prvoinstančního rozhodnutí je nesprávná, resp. nedostatečná, protože je výrok nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost. Podle žalobce výrok prvoinstančního rozhodnutí obsahuje odkaz toliko na § 5 odst. 1 písm. a zákona č. 361/2000 Sb., čímž správní orgán nemohl dostát své povinnosti dostatečně ve výroku právně údajný přestupek kvalifikovat, neboť se jedná o normu blanketní, resp. odkazující. Výrok prvoinstančního rozhodnutí je tedy nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost, neboť z něj není zřejmé právní ustanovení, podle kterého bylo rozhodováno, a to právní ustanovení, jež stanovuje protiprávnost užití vozidla, na němž je užitá jiná registrační značka, než jaká byla vozidlu přidělena. Současně žalobce namítal, že odkaz správního orgánu ve výroku na § 5 odst. 1 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb. je nepřipadný, neboť tento normuje užití vozidla, které splňuje technické podmínky. Povinnost užít vozidlo s registrační značkou, která vozidlu byla přidělena, není technickou podmínkou, ale jinou povinností. Dále podle žalobce z výroku prvoinstančního rozhodnutí není zřejmá konkrétní forma zavinění, kterou měl žalobce údajný přestupek spáchat. Z výroku se toliko podává, že žalobce měl údajný přestupek spáchat úmyslně. Jelikož však zákon o přestupcích v § 4 odst. 2 rozlišuje úmysl přímý a nepřímý, není přípustné, podle žalobce, aby správní orgán toto rozlišování ignoroval. Podle žalobce správní orgán konkrétní formu zavinění nezjišťoval a úvahy o zavinění jsou tedy nepřezkoumatelné. Žalobce také namítal, že jeho jednání nebylo přestupkem, neboť chyběla právě subjektivní stránka přestupku, tj. zavinění. Nevěděl totiž a ani vědět nemohl, že řídí vozidlo, na němž je umístěna registrační značka, která nebyla tomuto vozidlu přidělena. V době spáchání údajného přestupku měl předmětné vozidlo ve výpůjčce za účelem vyzkoušení na 2 dny, chtěl vozidlo zakoupit od pana J. P., bytem H., P. Neměl reálnou možnost zjistit, že na předmětném vozidle je umístěna registrační značka, která předmětnému vozidlu nebyla přidělena, když nedisponoval osvědčením o registraci vozidla. Pan P. pak žalobce ujistil, že předmětné vozidlo je v naprostém pořádku. Žalobce je přesvědčen, že předmětný přestupek nespáchal, neboť nejednal zaviněně.
4. Podle žalobce se správní orgán nedostatečně zabýval jedním ze znaků předmětné skutkové podstaty, a to rozporu takového jednání s jiným právním předpisem, když předně neoznačil konkrétní ustanovení takového jiného právního předpisu, tedy se ani nezabýval tím, z jakých důvodů porušení konkrétního ustanovení konkrétního jiného právního předpisu konstatoval. Měl za to, že odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí je tedy v tomto směru nepřezkoumatelné. Žalobce nadto připomněl, že odkaz správního orgánu

na § 5 odst. 1 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb. je nepřipadný. Poukázal na to, že tato nesprávná kvalifikace byla obsažena již ve sdělení obvinění.

5. Žalobce dále namítal porušení zásady legality, namítal, že mu byl zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel uložen v rozporu se zákonem, namítal nepřezkoumatelnost prvoinstančního rozhodnutí, která spočívá v tom, že co do některých rozhodných skutečností správní orgán v odůvodnění svého rozhodnutí neuvedl, z jakých podkladů a nadto jakým způsobem postupoval při jejich zjišťování. Podle žalobce žalovaný postupoval v rozporu s § 15 odst. 4 správního řádu, když na výslovnou žádost zmocněnce žalobce o sdělení oprávněných úředních osob, ve věci žalobce nijak nereagoval a vydal napadené rozhodnutí.
6. Ve vyjádření k žalobě žalovaný shledal žalobní důvody nedůvodnými. Uvedl, že žalobce, resp. jeho zástupce Ing. M. J., kterého si žalobce zvolil, nedoplnil podané odvolání proti vydanému rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, ačkoliv byl tímto orgánem k tomuto úkonu vyzván. K tvrzení, že bylo vycházeno z nedostatečně zjištěného stavu věci, žalovaný uvedl, že správní orgány vycházely ze spisového materiálu, jehož součástí jsou podklady zjištěné Policií České republiky, jež byly vyhodnoceny jako dostatečné k prokázání viny žalobce. Nadto žalobce nevyužil svého práva a k věci se vůbec nevyjádřil, resp. k nařízenému ústnímu jednání se bez jakékoliv omluvy nedostavil. K námitce týkající se uloženého zákazu činnosti uvedl, že podle § 14 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, lze zákaz činnosti uložit za přestupek uvedený v jiném zákoně (zákon o silničním provozu) a na dobu tam stanovenou, jde-li o činnost, k níž je třeba povolení (řidičské oprávnění) a spáchal-li pachatel přestupek touto činností, nebo v souvislosti s ní. Všechny tyto zákonem stanovené podmínky byly podle žalovaného splněny. Žalovaný byl názoru, že postup obou správních orgánů v předmětném řízení nebyl stížen vadou, která by měla vliv na vydání daného rozhodnutí v řízení o přestupku. Navrhl žalobu zrušit.
7. V replice žalobce upozornil na skutečnost, že návrh žalovaného na zrušení podané žaloby je zmatečný, neboť soud může zrušit toliko žalobou napadené rozhodnutí. Uvedl, že není povinností obviněného z přestupku se jakkoliv hájit, ale naopak je povinností správních orgánů obviněnému vinu prokázat nad veškerou pochybnost. Poukázal na to, že mu skutečně nebylo možné uložit plošný zákaz řízení motorových vozidel všeho druhu.
8. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona s.ř.s.), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba byla podána důvodně.
9. Z předloženého správního spisu pak vyplývá, že žalobce dne 20. srpna 2015 řídil motorové vozidlo (motocykl) tovární značky Y. M. X, kolem 18:20 hod. v Praze 8 na ulici L., na kterém byla vzadu umístěná státní poznávací značka X. Při kontrole hlídkou Policie České republiky bylo zjištěno, že poznávací značka nebyla tomuto vozidlu přidělena. Na základě oznámení přestupku Policií České republiky ze dne 20. 8. 2015, zahájil Magistrát hl. m. Prahy, odbor dopravněsprávních činností řízení o přestupku a předvolal žalobce k ústnímu jednání na den 2. 11. 2015. Žalobce ani jeho zástupce se však k ústnímu jednání bez omluvy

nedostavili. V rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy, odboru dopravněsprávních činností ze dne 3. 11. 2015 č.j. MHMP 1907518/2015 bylo mimo jiné ve výroku uvedeno, že „Výše popsaným jednáním tak obviněný porušil povinnost uloženou závazně v ust. § 5 odst. 1 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, čímž spáchal úmyslně přestupek dle ust. § 125c odst. 1 písm. a) bod 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, za což se obviněnému podle § 125c odst. 4 písm. d) a 125c odst. 5 citovaného zákona, ukládá: a) pokuta ve výši 5.000 Kč (slovy: pět tisíc), b) sankce zákazu činnosti, spočívající v zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu, na dobu 6 měsíců s účinností ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.“ Proti prvoinstančnímu rozhodnutí podal žalobce prostřednictvím svého zástupce blanketní odvolání. Správní orgán prvního stupně žalobce usnesením ze dne 9. 12. 2015 č.j.:MHMP 2102996/2015 vyzval k doplnění podaného odvolání a stanovil mu k tomu lhůtu. Žalobce odvolání nedoplnil. Žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 29. 1. 2016 č.j.: 45/2016-160-SPR/3 žalovaný odvolání zamítl a rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy, odboru dopravněsprávních činností ze dne 3. 11. 2015 č.j.: MHMP 1907518/2015/Čar potvrdil.

10. Soud posoudil předmětnou věc následovně:

11. Podle § 5 odst. 1 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále též „zákon o provozu na pozemních komunikacích“) *řidič je kromě povinností uvedených v § 4 dále povinen užít vozidlo, které splňuje technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem.*
12. Podle § 125c odst. 1 písm. a) bodu 1. zákona o provozu na pozemních komunikacích *fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích řídí vozidlo, na němž v rozporu s jiným právním předpisem není umístěna tabulka státní poznávací značky (dále jen „registrační značka“) nebo je umístěna tabulka registrační značky, která nebyla vozidlu přidělena.*
13. Podle § 125c odst. 4 písm. d) zákona o provozu na pozemních komunikacích, ve znění účinném ke dni 20. 8. 2015, *za přestupek se uloží pokuta od 5 000 Kč do 10 000 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 1 písm. a), e) bodů 2 až 4, písm. f) bodů 2, 7, 10 a 11, písm. j) a podle odstavce 2.*
14. Podle § 125c odst. 5 věty druhé zákona o provozu na pozemních komunikacích, ve znění účinném ke dni 20. 8. 2015, *za přestupek podle odstavce 1 písm. a), písm. b), písm. e) bodů 2 až 4, písm. f) bodů 2, 7 a 10 a podle odstavce 3 se uloží zákaz činnosti od šesti měsíců do jednoho roku.*
15. Žalobce namítal nedostatečnost výroku rozhodnutí. Podle žalobce ust. § 125c odst. 1 písm. a) bod 1. zákona o provozu na pozemních komunikacích obsahuje normu odkazující, proč je nezbytné, aby ve výroku rozhodnutí odsuzujícího bylo uvedeno konkrétní ustanovení „jiného právního předpisu“, které povinnost užít vozidlo s umístěnou registrační značkou, která byla vozidlu přidělena, stanoví.
16. K náležitostem výroku rozhodnutí o přestupku lze odkázat na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2017 č.j. 4 As 165/2016-46, publ. pod č. 3656/2018 Sb. NSS: „I. Správní orgán rozhodující o správním deliktu musí ve výrokové části rozhodnutí (§ 68 odst. 2 správního řádu) uvést všechna ustanovení, byť obsažená v různých

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

právních předpisech, která tvoří v souhrnu právní normu odpovídající skutkové podstatě správního deliktu. II. Pokud správní orgán ve výrokové části rozhodnutí (§ 68 odst. 2 správního řádu) neuvede všechna ustanovení, která zakládají porušenou právní normu, bude třeba v každém jednotlivém případě posoudit závažnost takového pochybení. Při úvahách, zda je neuvedení určitého ustanovení ve výrokové části odstranitelné interpretací rozhodnutí, bude významné zejména to, zda jasné vymezení skutku ve výroku rozhodnutí dovoluje učinit jednoznačný závěr, jakou normu pachatel vlastně porušil. Důležité bude též to, jaká ustanovení ve výrokové části správní orgán uvedl, a jaká neuvedl. Ke zrušení rozhodnutí bude třeba přistoupit i tehdy, nebude-li chybějící ustanovení zmíněno ani v odůvodnění rozhodnutí.“

17. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně, jež bylo potvrzeno žalobou napadeným rozhodnutím žalovaného, byl žalobce uznán vinným, že „[d]ne 20. 8. 2015 kolem 18:20 hodin řídil v Praze 8 na ul. L. motorové vozidlo (motocykl) tov. zn. Yamaha Majesty YP 250, VIN X, na kterém byla vzadu umístěna tabulka registrační značky X, kde byl ve směru do centra Prahy u čerpací stanice A. zastaven a kontrolován hlídkou Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy, Pohotovostní motorizovaná jednotka, a bylo zjištěno, že registrační značka nebyla tomuto vozidlu přidělena, kdy vozidlu v té době nebyla přidělena žádná registrační značka“. Popsaným jednáním měl žalobce dle správních orgánů porušit povinnost uloženou závazně v ust. § 5 odst. 1 písm. a) zákona o provozu na pozemních komunikacích, čímž měl spáchat úmyslně přestupek dle § 125c odst. 1 písm. a) bodu 1. zákona o provozu na pozemních komunikacích.
18. K porušení § 5 odst. 1 písm. a) zákona o provozu na pozemních komunikacích tak mělo dojít tím, že žalobce neužil vozidlo splňující technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem. K porušení § 125c odst. 1 písm. a) téhož zákona mělo dojít tím, že žalobce řídil vozidlo, na němž v rozporu s jiným právním předpisem byla umístěna tabulka registrační značky, která nebyla vozidlu přidělena.
19. K tomu lze poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 10. 2018 č.j. 3 As 201/2017-32: „Celou aplikovanou normu, jíž stěžovatel v projednávané věci porušil, tedy tvoří ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 5 ve spojení s ustanovením § 4 písm. c) zákona o silničním provozu. Správní orgán I. stupně tedy neuvedl ve svém rozhodnutí přesný odkaz na ustanovení § 70 odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu, které konkrétně ukládá zastavit v případě signalizace „Stůj!“; absence tohoto ustanovení však nemá vliv na zákonnost rozhodnutí, neboť porušená právní norma je nepochybně patrná jak z ostatních uvedených ustanovení, tak i ze „skutkové věty“ (obdobný závěr přijal Nejvyšší správní soud rovněž v již výše uvedeném rozsudku ze dne 16. 8. 2018, č. j. 9 As 352/2017 – 42). Z výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně je tedy zcela zřejmé, jakou právní povinnost stěžovatel coby řidič porušil. Ostatně toho, že šlo o porušení právě povinnosti vycházející z ustanovení § 70 odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu, si byl vědom sám stěžovatel, když v bodu 16 žaloby namítl, že ve výroku absentuje označení právě tohoto ustanovení.“
20. Citovaný rozsudek je do značné míry použitelný i v nyní posuzovaném případě, kde v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ani žalovaného není obsažen odkaz na jiný právní předpis, konkrétně na § 38 odst. 1 písm. c) zákona č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích. Absence tohoto ustanovení však nemá vliv na zákonnost rozhodnutí, neboť porušená právní norma je nepochybně patrná jak z ostatních uvedených ustanovení [ze znění § 125c odst. 1 písm. a) zákona o provozu na pozemních komunikacích], tak i ze „skutkové věty“. Z výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je tedy zcela zřejmé, jakou právní povinnost žalobce coby řidič měl

porušit. Ostatně toho, že šlo o porušení práve povinnosti vycházející ze zákona č. 56/2001 Sb., si byl vědom sám žalobce, když v bodu [5] a v poznámce pod čarou na s. 2 své žaloby uvedl odkaz na tento zákon. Není případný ani odkaz žalobce na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci ze dne 9. 4. 2015 č.j. 60 A 10/2014-33, publ. pod č. 3282/2015 Sb. NSS, neboť žalobcem poukazovaný rozsudek se týkal přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o provozu na pozemních komunikacích; toto ustanovení přitom, na rozdíl od projednávané věci, obsahuje sběrnou skutkovou podstatu, z níž na první pohled není patrné, jakou povinnost přestupce porušil („Fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až j), nesplní nebo poruší povinnost stanovenou v hlavě II tohoto zákona.“).

21. V projednávané věci je podstatné, že nevznikají pochybnosti o tom, jakým jednáním žalobce své povinnosti řidiče vozidla porušil. Nejedná se tedy o situaci, kdy z výrokové části rozhodnutí ani z jeho odůvodnění by nebylo možné vyčíst, jakého jednání se přestupce dopustil a jakou právní povinnost porušil (srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 10. 2018 č.j. 9 As 355/2017-51, bod [26]). Tato námitka tak, stejně jako úzce související námitka o nedostatečných právně kvalifikačních úvahách rozhodnutí, není důvodná.
22. V této souvislosti nelze přisvědčit ani žalobcově námitce, že odkaz na § 5 odst. 1 písm. a) zákona o provozu na pozemních komunikacích je nepřipadný, neboť tento normuje užití vozidla, které splňuje technické podmínky; povinnost užít vozidlo s registrační značkou, která byla vozidlu přidělena, však dle žalobce není technickou podmínkou, ale jinou povinností. K podobné právní otázce Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 14. 2. 2013 č.j. 7 As 79/2012-54 uvedl: „V posuzované věci je zřejmé, že úmyslem zákonodárce bylo v ust. § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu obecně odkázat na všechny podmínky technického provedení vozidla, které jsou stanoveny zvláštním právním předpisem. To je důvodem použití obecného pojmu „technické podmínky“, který, byť zákon o silničním provozu nepodává jeho definici, je zároveň obecný i dostatečně jasný. Nelze se tak ztotožnit se stěžovatelem, že toto ustanovení nutně předpokládá užití stejné terminologie v právních předpisech, na které odkazuje. Zákon o podmínkách provozu vozidel ani vyhláška o registraci vozidel neobsahují komplexní úpravu technických podmínek vozidel. Proto je použití zastřešujícího pojmu v ust. § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu opodstatněné a nepředstavuje tzv. mezeru v zákoně, jak se stěžovatel domnívá. Povinností řidiče je proto používat vozidlo, které splňuje technické podmínky stanovené zákonem o podmínkách provozu vozidel včetně umístění tabulky registrační značky na své vozidlo, neboť se bezpochyby o technickou podmínku jedná.“ Městský soud v Praze se s uvedeným hodnocením Nejvyššího správního soudu plně ztotožňuje a nemá, co by k němu dodal.
23. Ohledně žalobcových námitek týkajících se formy zavinění soud cituje z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 10. 2018 č.j. 7 As 303/2018: „Podle § 77 zákona (č. 200/1990 Sb., pozn. Městského soudu v Praze) o přestupcích musí výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, obsahovat též opis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, formu zavinění, druh a výměru sankce, popřípadě rozhodnutí o upuštění od uložení sankce (§ 11 odst. 3), o započtení doby do doby zákazu činnosti (§ 14 odst. 2), o uložení ochranného opatření (§ 16), o nároku na náhradu škody (§ 70 odst. 2) a o náhradě nákladů řízení (§ 79 odst. 1). Výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, bude vždy obsahovat tři části: výrok o vině, výrok o trestu a uložení povinnosti k náhradě nákladů spojených s projednáním přestupku. Forma zavinění přitom bude

z povahy věci součástí výroku o vině. Podle § 3 zákona o přestupcích k odpovědnosti za přestupek postačí zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění. Z toho vyplývá, že pro posouzení viny je podstatné pouze rozlišení zavinění na úmyslné a nedbalostní. Povinností správních orgánů ve výroku rozhodnutí o přestupku tak není rozlišovat mezi vědomou a nevědomou nedbalostí, neboť z hlediska určení formy zavinění jde vždy o nedbalost. To ale neznamená, že by správní orgán nebyl vůbec povinen posoudit, zda stěžovatel spáchal přestupek v nedbalosti vědomé či nevědomé, neboť jde o jednu z okolností významných pro rozhodování o výši sankce. Podle názoru Nejvyššího správního soudu však plně postačí, promítne-li se takové posouzení do odůvodnění rozhodnutí o přestupku, což v projednávané věci bylo splněno.“

24. Shora odkazovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu lze přiměřeně použít i v projednávaném případě. Správní orgán prvního stupně ve výroku svého rozhodnutí, jež bylo potvrzeno žalobou napadeným rozhodnutím žalovaného, dospěl k závěru, že žalobce přestupek spáchal úmyslně, aniž by uvedl, zda se jedná o úmysl přímý, nebo nepřímý. Tato skutečnost sama o sobě nepředstavuje vadu, neboť podstatné je ve výroku rozhodnutí o přestupku pouze rozlišení zavinění na úmyslné a nedbalostní, což správní orgán prvního stupně ve svém rozhodnutí učinil, když uvedl, že žalobce přestupek spáchal úmyslně.
25. Na druhou stranu však v odůvodnění napadeného rozhodnutí ve spojení s rozhodnutím správního orgánu prvního stupně absentuje nejen úvaha, zda se jedná o úmysl přímý, nebo nepřímý, ale zejména úvaha, proč se jedná o zavinění ve formě úmyslu, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí o přestupku.
26. Soud připouští, že v řízeních o přestupcích zahájených před 1. 10. 2015 se v době vydání napadeného rozhodnutí postupovalo dle zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále též „zákon o přestupcích“), ve znění účinném do 30. 9. 2015 (srov. čl. II. bod 1. zákona č. 204/2015 Sb., kterým se mění zákon o přestupcích), přičemž v nyní posuzované věci došlo k zahájení řízení o přestupku dne 8. 9. 2015. V § 77 zákona o přestupcích, ve znění účinném do 30. 9. 2015, pak forma zavinění nebyla zahrnuta do náležitostí výroku rozhodnutí o přestupku (k zahrnutí formy zavinění do náležitostí výroku rozhodnutí o přestupku došlo až s účinností od 1. 10. 2015 na základě novely provedené právě odkazovaným zákonem č. 204/2015 Sb.). Jestliže se však správní orgán prvního stupně ve výroku svého rozhodnutí přesto rozhodl uvést, že žalobce jemu vytýkaný přestupek spáchal úmyslně, měl tento svůj závěr náležitě odůvodnit. Taková úvaha se však v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nenachází, přičemž toto pochybení nenapravit ani žalovaný v napadeném rozhodnutí. Proto je žalobou napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů rozhodnutí ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.
27. Žalovaný v dalším řízení posoudí, zda se žalobce dopustil přestupku, a pokud dojde ke kladné odpovědi, náležitě posoudí a odůvodní, o jakou formu zavinění se v daném případě jedná.
28. Městský soud v Praze podotýká, že v přestupkovém řízení se uplatňují pravidla stanovená trestním právem, jestliže samotný předpis správního práva vůbec neřeší spornou otázku a analogie není k újmě účastníka (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 4. 2008 č. j. 1 As 27/2008 - 67). K posuzování zavinění v přestupkovém řízení tak lze v obecné rovině poznamenat, že závěr o zavinění je právním závěrem, který musí vždy logicky vyplynout z výsledků dokazování a skutkových zjištění učiněných správním

orgánem. Pouze ze skutečnosti, že stěžovatel popírá úmyslné spáchání přestupku, nelze dovodit, že zjištění úmyslu nepřichází v úvahu (srov. rozhodnutí č. 60/1972-IV. Sb. rozh. tr.). Naopak, úmysl se zjišťuje ze všech konkrétních okolností spáchání přestupku a ze všech důkazů významných z tohoto hlediska; postup je tedy obdobný, jako u prokazování objektivních znaků přestupku. Lze jej zpravidla dokazovat pouze nepřímou z objektivních okolností, ze kterých se dá usuzovat na vnitřní vztah pachatele k porušení nebo ohrožení chráněného zájmu (viz Šámal, P. a kol. Trestní zákoník. 2. vydání, Praha: C. H. Beck, 2012, 3614 s., s. 219), srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 1. 2016 č.j. 5 As 163/2015-22.

29. Žalobce namítal nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Správní orgán prvního stupně dle žalobce učinil toliko výčet podkladů, ze kterých při zjišťování rozhodných skutečností vycházel, načež učinil paušální závěr o těchto skutečnostech. Podle žalobce tak nelze zjistit, z jakého konkrétního podkladu a jakým způsobem správní orgán zjišťoval to, že na předmětném vozidle skutečně byla umístěna registrační značka, která tomuto vozidlu nebyla přidělena, a dále, že toto vozidlo žalobce řídil, a dále, kdy a kde se měl údajný přestupek stát. K tomu soud uvádí, že správní orgán prvního stupně na s. 2 svého rozhodnutí uvedl podklady pro vydání rozhodnutí a na jejich základě učiněná skutková zjištění. Žalovaný pak na s. 2 napadeného rozhodnutí mimo jiné uvedl: *„Ze spisového materiálu vyplývá, že dne 20. 8. 2015 kolem 18:20 hodin řídil pan J. motorové vozidlo (motocykl) tovární značky Y. M. X, VIN X, na kterém byla vzadu umístěna registrační značka X, v Praze 8, po ulici L., směrem do centra, přičemž při silniční kontrole u čerpací stanice A. bylo hlídkou Policie ČR zjištěno, že výše uvedená registrační značka nebyla přidělena tomuto vozidlu. Tomuto motorovému vozidlu nebyla v té době přidělena žádná registrační značka.... Provedeným důkazem byla mimo jiné i karta výše uvedeného motorového vozidla (motocyklu), z níž vyplývá, že v té době nebyla tomuto vozidlu přidělena žádná registrační značka a vozidlo tak nebylo v České republice evidováno. Dalším důkazem byla i karta motorového vozidla (motocyklu) výše uvedené registrační značky, ze které vyplývá, že tato registrační značka je evidovaná jako ztracená a náleží tak jinému motorovému vozidlu (motocyklu), než tomu, na kterém byla umístěna a které řídil pan J.“*
30. Soud podotýká, že podle ustálené soudní judikatury Nejvyššího správního soudu (usnesení rozšířeného senátu ze dne 12. 10. 2004 č. j. 5 Afs 16/2003-56, rozsudek ze dne 28. 12. 2007 č. j. 4 As 48/2007-80, či rozsudek ze dne 26. 3. 2008 č. j. 9 As 64/2007-98) tvoří rozhodnutí správních orgánů prvního a druhého stupně z hlediska soudního přezkumu jeden celek. Správní orgány tak uvedly, z jakých podkladů učinily jednotlivá skutková zjištění, jakož i zjištěný skutkový stav. Jistě by bylo vhodnější, kdyby správní orgány uvedly i to, z jakého konkrétního podkladu zjistily, že žalobce v daný čas na onom místě skutečně řídil motocykl, na němž byla umístěna registrační značka X, neuvedení tohoto údaje však dle závěru soudu není natolik závažnou vadou, pro kterou by bylo třeba napadené rozhodnutí zrušit. Vzhledem k tomu, že napadené rozhodnutí bylo zrušeno z jiného důvodu (viz výše), by však žalovaný tuto svoji úvahu měl uvést v případném novém rozhodnutí ve věci.
31. Žalobce rovněž namítal, že byla porušena zásada legality, když se správní orgán dozvěděl o dalším přestupku, který měl žalobce spáchat, konkrétně přestupku dle § 83 odst. 1 písm. a) zákona č. 56/2001 Sb., a v rozporu s § 57 zákona o přestupcích o nich nevedl společné řízení. Nyní tak dle žalobce hrozí, že bude řízení o přestupku dle § 83 odst. 1 písm. a) zákona č. 56/2001 Sb. zahájeno a žalobci bude uložena sankce, ač kdyby správní orgán v souladu s § 57 zákona o přestupcích oba přestupky projednal v jednom řízení, byla by

žalobci uložena společná sankce, což by pro žalobce bylo příznivější, neboť ukládání sankcí v českém přestupkovém právu ovládá zásada absorpční.

32. V § 57 zákona o přestupcích ve znění účinném do 30. 9. 2015 bylo stanoveno: „(1) Jestliže pachatel se dopustil více přestupků, které je příslušný projednávat týž orgán, projednávají se tyto přestupky ve společném řízení. (2) Společné řízení se koná též proti všem pachatelům, jejichž přestupky spolu souvisejí a jsou projednávány týměž orgánem. K urychlení řízení nebo z jiného důležitého důvodu lze věc některého pachatele přestupku vyloučit ze společného řízení. (3) Jestliže se pachatel dopustil více přestupků proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle zákona o silničním provozu a je-li k jejich projednání příslušný týž orgán, projednají se ve společném řízení přestupky spáchané nejvýše v období 3 měsíců od spáchání prvního z nich.“
33. K tomu soud uvádí, že v právní větě rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 6. 2009 č.j. 1 As 28/2009-62 je uvedeno: „*Nevede-li správní orgán v rozporu s § 57 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, společné řízení o více přestupcích téhož pachatele, není takový postup vadou řízení, je-li z odůvodnění následného rozhodnutí zřejmé, že ve věci byla aplikována zásada absorpční, zakotvená v § 12 odst. 2 citovaného zákona pro ukládání trestu za souběh přestupků.*“ Není tedy rozhodné, zda správní orgán vede společné řízení, nýbrž to, zda je (za předpokladu dodržení podmínek dle § 57 zákona o přestupcích) dodržena absorpční zásada. Je tak věcí žalobce, aby v případném pozdějším přestupkovém řízení (nyní posuzovaná věc se však takového později vedeného správního řízení, v němž by musela být uplatněna absorpční zásada, netýkala) bděl nad svými právy, a to včetně dodržování absorpční zásady ze strany správních orgánů.
34. Žalobce rovněž namítal, že mu byl uložen zákaz řízení všech motorových vozidel v rozporu se zákonem, neboť dle § 14 odst. 1 zákona o přestupcích může být pachateli přestupku zakázána pouze ta činnost, kterou se dopustil přestupku, nebo pokud v souvislosti s touto činností spáchal přestupek. K tomu Městský soud v Praze cituje z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2017 č.j. 6 As 297/2017-34: „*V první řadě, z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 2. dubna 2009, č. j. 9 As 7/2009 - 76 v žádném případě nevyplyvá, že by bylo možné zákaz řízení vztáhnout pouze na tu skupinu, do níž náleželo vozidlo, s nímž byl spáchán přestupek. Citované rozhodnutí pouze připustilo, že zákaz řízení omezený na jednu skupinu vozidel je možný, ovšem ve vztahu ke specifickému přestupku spáchanému v souvislosti s vozidlem náležejícím do skupiny C. V případě přestupků, které lze spáchat jakýmkoli typem vozidla, jako je i překročení nejvyšší povolené rychlosti, je nicméně nutné uložit zákaz řízení všech motorových vozidel, neboť zmírnění sankce pouze na některou jejich skupinu by nedávalo smysl (obdobně též již citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 7 As 332/2016 - 44) a především neplnilo účel sankce, jímž je v tomto směru především ochrana společnosti před škodlivým jednáním pachatele.*“ Zdejší soud se s právními závěry odkazované judikatury plně ztotožňuje a nemá k nim co doplnit.
35. Ohledně námitky, že žalobce přes svoji žádost nebyl v rozporu s § 15 odst. 4 správního řádu informován o oprávněných úředních osobách, soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2017 č.j. 8 As 254/2016-67: „*Nejvyšší správní soud konečně nesdílí přesvědčení stěžovatele, že sdělení oprávněné úřední osoby ve stejný den jako bylo vydáno žalobou napadené rozhodnutí, představuje pochybení takové intenzity, pro které by bylo nutné považovat rozhodnutí žalovaného za nezákonné. Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 6. 10. 2016, čj. 2 As 161/2016-52, k námitce podjatosti uvedl: „Stěžovatel však mohl tuto námitku uplatnit u krajského soudu, tedy nikoliv pouze to, že neměl možnost namítnat podjatost*

úřední osoby, ta sama o sobě zákonnost rozhodnutí neovlivní, ale měl tvrdit právě skutečnost, že v jeho věci rozhodovala podjatá osoba.“ To však stěžovatel neučinil, byť v kasační stížnosti uvedl: „Pokud by totiž žalobci bylo umožněno vznášet námitku podjatosti, žalobce by tuto vznesl.“ Uplatnil-li by stěžovatel před krajským soudem námitku, že považuje oprávněnou úřední osobu za podjatou, krajský soud by mohl napadené rozhodnutí zrušit pro porušení stěžovatelových práv. Stěžovatel však zůstal pouze u tvrzení, že mu bylo znemožněno namítat podjatost. Uvedené není v rozporu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, čj. 7 A 192/2000-76; v tehdy souzené věci byla námitka podjatosti vznesena v průběhu správního řízení.“ Ani v nyní posuzované věci žalobce v žalobě nevznesl žádnou námitku, z níž by měla být zřejmá podjatost oprávněných úředních osob. Proto soud shledal uvedenou žalobní námitku zjevně nedůvodnou.

36. Z výše uvedených důvodů soud zrušil napadené rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]. Současně soud vyslovil, že se věc vrací k dalšímu řízení žalovanému (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Správní orgán je v dalším řízení vázán právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Soud o věci samé rozhodl bez jednání v souladu s § 76 odst. 1 s. ř. s.
37. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. a úspěšnému žalobci přiznal jejich náhradu, a to za soudní poplatek z žaloby ve výši 3.000 Kč a náklady na právní zastoupení žalobce výši 6.200 Kč za 2 úkony právní služby (převzetí věci, podání žaloby) po 3.100 Kč a související paušální poplatky v celkové výši 600 Kč (2 x 300 Kč) dle §§ 7, 9 odst. 4 písm. d) a 13 odst. 4 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, po zvýšení o částku, která odpovídá příslušné sazbě daně, ve výši 1.428 Kč dle § 57 odst. 2 s. ř. s., neboť právní zástupce žalobce je plátcem daně z přidané hodnoty. Náklady řízení tak celkem činí částku v celkové výši 11.228 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 31. ledna 2019

JUDr. Marcela Rousková v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.